



JAK BOHUŠ K PRINCEZNĚ PŘIŠEL

Postavy: Král, královna, princ Bohuš, čert, vodník, drak, loupežník, princezna (král s královnou).

Počet scén: 8

1. Scéna: V království – sál.

VYPRAVĚČ: Bylo nebylo za devatero řekami, devatero horami a devatero lesy jedno docela velké království. Nazývalo se Bohumilé království. V něm žil král s královnou, kteří moudře a spravedlivě vládli. Měli jediného syna jménem Bohumil XXVII., ale všichni mu říkali Bohuš. Když bylo Bohušovi 18 let, řekl mu tatínek král:

KRÁL: „Bohuši, už jsi dospělý. Gratuluji! Jak víš, v našem Bohumilém království je zvykem, že v tento den jde princ do světa najít si nevěstu.“

VYPRAVĚČ: Princ se moc nechtělo, přece jen doma mu bylo moc dobře, ale protože byl poslušný, sbalil si svých pět švestek, naobědval se, přijal rodičovské požehnání, pomodlil se a vydal se na cestu.

2. Scéna: Devátá řeka

VYPRAVĚČ: Když Bohuš procházel devátou řekou, byl docela celý promáčený a zmrzlý. Varhánky na prstech měl už od třetí řeky. Sedl si na kámen, složil hlavu do dlaní a začal přemítat nad svým osudem. Najednou kde se vzal, tu se vzal čert. Přímo za Bohušem. Vzal vidle a píchl prince do zad. Ten začal přemýšlet:

BOHUŠ: „Mám já to ale trápení, tolik vody v botách, zmrzlý jsem jak rampouch. Mám já to vůbec zapotřebí se takhle trmácet?! Vždyť z toho ještě omarodím, pšík! Já jsem velectěný princ! Pšík!“

BOHUŠ: „Pozdrav Pán Bůh!“

ČERT: „Fuj tajks!“

ČERT: „S Ním na mě nechod! ... A copak tady dělá takový krásný princ v těchto nehostinných podmínkách, vždyť tu Vaše Jasnosti chytnete reuma!“

BOHUŠ: „Máš pravdu, proč já se vlastně trmácím zrovna tudy?“

Král s královnou se ukloní.

Princ se ukloní.

Král podá princovi ruku a potřepe jí.

Princ přešlapuje, pak si vezme hůl, na které visí šátek se švestkami, pokřižuje se, rodiče mu udělají křížek na čelo; odchází. Rodiče mávají.

Princ ukáže ruce.

Sedne si a dá hlavu do dlaní, kroučí sem tam hlavou. Za ním vyskočí čert – píchne ho do zad.

Princ – gestikulace podle řeči.

Čert si mnul ruce a přišel blíž k princovi, ten si jej všiml, vyskočil a slušně v úkloně pozdravil.

Čert si odplivne a dupne. Pak úlisně pokračuje.

ČERT: „*Má recht, Jasnost, je ho na takové trmácení škoda. Já vím o zkratce, když půjdete támhle na ten kopeček, budete blíže své princezně.*“

VYPRAVĚČ: Princ poděkoval za radu. Protože nepoznal, že mu radil čert, vydal se směrem, kterým mu ukázal a sešel ze své cesty. Když však vylezl na kopeček, po mokré trávě mu ujela noha a on sklouzl přímo do rybníka. Žbluňk!

3. Scéna: U rybníka.

VODNÍK: „*Bre-ke-ke, kdo mi leze do rybníka? A kdo mi rozbil hrneček na dušičky?! Já toho ničemu utopím!!!*“

PRINC: „*Promiňte mi, vodní muži, nevěděl jsem, že je tu rybník. Já nechtěl.*“

VODNÍK: „*Máš štěstí, že ses mi omluvil, za to tě neutopím. Ale budeš mi muset za trest zamést rybník. Podívej, jak jsi mi to tu rozvířil.*“

VYPRAVĚČ: Vodník podal princi koště na zametání zčeřené vody a ten musel celičký rybník zamést. Páni, děti, to jste měly vidět – Bohuš vůbec nevěděl, jak se drží koště a zametat už vůbec neuměl! Vodník ho to musel nejdříve naučit, až pak mohl Bohuš zametat – vodník zatím seděl na vrbě, blafal ze své fajfčičky a kontroloval, zda zametá princ pořádně. Ten byl ale promáčený a zmrzlý až hrůza povídat! I rýmu dostal. Vodník mu daroval za poctivě odvedenou práci kapesník, aby měl do čeho smrkat. Poté mu ukázal cestu, kudy se má vydat.

4. Scéna: Devátá hora.

VYPRAVĚČ: Když Bohuš zdolával devátou horou, byl již docela utrmácený. Nos jej navíc bolel od rýmy. Slunce se již začalo schylovat k západu a princi chyběl ještě kilometr k horské chatičce. Opět si sedl na kámen, dal hlavu do dlaní a počal dumat nad svým osudem. Najednou kde se vzal, tu se vzal čert. Přímo za princem. Vzal vidle a píchl ho do zad. Ten začal uvažovat:

BOHUŠ: „*Mám já to ale trápení, nožičky mě už od samého chození bolí, rýmy jsem se stále nezbavil, noc na krku, co já chudák budu dělat! Toto se mi doma nikdy nestalo. Jak já bych si rád lehl do své postýlky se třemi matracemi, pěti polštáři a sedmi pokrývkami...*“

Čert souhlasí, pokyvuje hlavou; ukáže na kopeček.

Čert zmizne,
princ odchází.

Vodník vylezl z vody a hrozí pěstí.

Princ se ukloní před vodníkem.

Vodník ukazuje na vodu kolem sebe.

Vodník dá princi koště, ten je vezme naopak, nejde mu s ním zametat, spadne mu, když se pro něj ohýbá, zakopne a spadne taky... Vodník mu ukáže, jak se drží koště, princi už to jde a vodník si sedne na vrbu a dá fajfku do pusy. Dá princi kapesník a zamává mu. Princ odchází.

Princ si sedne, hlavu dá do dlaní.

Čert se objeví hned za princem, píchne ho vidlemi do zad.

Princ natáhne nohy a mele s nimi, ukáže na nos, na nebe.

Dá ruce za hlavu, natáhne nohy.

ČERT: „Já bych ti poradil, človíčku.“

BOHUŠ: „Cože, zase ty? Díky tobě mám rýmu jak trám! A musel jsem zametat celý rybník!“

ČERT: „Ale přece by ses na mě nehněval pro takovou malou taškařici! Abych to napravil, ukážu Vaší Jasnosti, kde by mohla přenocovat. Je to jen kousek – támhle za tím velkým smrkem je jeskyně, v ní je sláma a hoří v ní oheň, tam můžete pohodlně a v teploučku přenocovat.“

VYPRAVĚČ: Princ chvíli přemýšlel, zda má opět čertu uvěřit, když už jej jednou podvedl. Líbilo se mu, že jeskyně je tak blízko, ale má opět sejít z cesty? Nakonec zvítězila únava a lenost.

5. Scéna: Jeskyně.

VYPRAVĚČ: Zašel za smrk a opravdu tam byla jeskyně, v ní ustlaná sláma a oheň krásně hřál. Hned si lehl do slámy a usnul. Zdálo se mu, že již našel princeznu a odvedl si ji na zámek. Najednou kde se vzal, tu se vzal, přiletěl do jeskyně drak. Dup, dup, dup!

DRAK: „Čichám, čichám člověčinu ... a kdo mi to tu spí v postýlce? Uvááá! Já tě sežeru!“

BOHUŠ: „D-d-d-dobry v-v-v-veče-če-čer. O-o-o-omlouvám se, byl jsem již unavený a zde bylo otevřeno. Byla to ode mne neomluvitelná opovážlivost.“

DRAK: „Dobry večer, máš štěstí, žes mě slušně pozdravil a omluvil se. Za to tě nesežeru. Ale budeš si muset nocleh a svoji opovážlivost odpracovat. Támhle je sekyrka, nasekej dříví a budeš celou noc udržovat oheň, aby nevyhasl. Uvááá!“

VYPRAVĚČ: Bohuš se tak bál draka, že se nezmohl na odpor - rychle vzal sekyrku a začal sekat dříví. Ale nešlo mu to, nikdy to totiž nedělal. Do prvního polínka se ani netrefil, div se nesekl do nohy, navíc mu polínko padlo na palec.

BOHUŠ: „Aúúú!“

VYPRAVĚČ: Drak se však ze spánku začal budit, tak se princ kousl do rtu a pokračoval v práci, jen aby draka nezbudil. Když ráno začalo svítat, drak se probudil a pochválil Bohuše, že nasekal dříví

Čert přijde před prince.

Princ se lekne, vyskočí a mává rukou v pěst (nahněvaně).

Čert ukáže rukou dopředu.

Čert zmizne,
princ odchází.

Princ lehne a spí.

Přiletí drak, zadupe.

Přijde až ke spícímu princovi.

Princ se vzbudí, roztřese se strachem, vyskočí na nohy, začne couvat před drakem.

Drak si k němu čichne, kýve hlavou.

Drak lehne na slámu a spí.

Princ si prohlíží sekyrku, dá na špalek polínko, netrefí se, polínko mu spadne na nohu.

Skáče po jedné noze.

Drak se pohne. Princ jde dál sekat dříví a přikládat pod oheň.

Drak letí s princem pryč.

a oheň nevyhasl, takže jim v jeskyni bylo po celou noc pěkně teploučko. Zato drak svezl prince ke třetímu lesu, dál už musel pěšky.

6. Scéna: Devátý les.

VYPRAVĚČ: Když Bohuš procházel devátým lesem, byl dočista utrmácený, unavený a hladový. Sedl si na pařez a dal hlavu do dlaní. Najednou kde se vzal, tu se vzal, stál za princem čert, píchl prince do zad vidlemi a ten začal přemítat.

BOHUŠ: „Mám já to ale trápení. Rýmu mám jako trám, nožičky mě bolí, unavený jsem až hrůza z toho, jak jsem celou noc nespál a přikládal do ohně, a navíc mám ohromný hlad. Zásoby z domova jsem již včera snědl. Jak já bych jed! Dneska bych si dal i špenát a brokolici, kterou doma na zámku normálně vůbec nejím. Tam bývalo dobrot – dorty, koláčky, cukrovinky, zmrzlina, pizza, pečení holubi, buřtíky, hranolky, ... až se mi z toho sbíhají sliny. A tady neroste ani malá lesní jahůdka. To je k vzteku!“

ČERT: „Měl bych pro vás řešení, Jasnosti.“

BOHUŠ: „Prokrindapána, to jsi zase ty? Tys mi tu fakt chyběl! Tebe už nikdy v životě neposlechnu, tys mi dal. Prej jeskyně s ohýnkem a slámou, tam se krásně vyspíš. Houby s voctem, pekelníku!“

ČERT: „Dobrá, když nechceš slyšet, neřeknu ti, kde by ses tu, v hlubokém tmavém lese, mohl dosyta najíst, dobře, nepovím.“

BOHUŠ: „Počkej, počkej, promiň, já to tak nemyslel.“

ČERT: „Jasnosti, vždyť vy už musíte umírat hlady. Takovéto vandrování, to není nic pro prince. Kdo to jakživ slyšel! Ale abyste neřekl, že jsem si z vás po celou dobu jen utahoval, ukážu vám, kde se dosyta najíte, abyste mohl putovat dál. Jasnosti, vidíte támhle tu jedličku a u ní ostružiní? Tak se vydáte kolem, zahnete doprava, pak doleva a pak zase doleva a přijdete k chaloupce, kde je už pro vás připravena ohromná hostina!“

BOHUŠ: „Ale to sejdu zase ze své cesty. ... Mám jít? Nemám jít? Už dvakrát mi čertisko poradilo špatně a já z cesty sešel. Potřetí by si snad nedovolil mě obalamutit, co myslíte, děti?“ – zakručí mu v břiše - „no jo, když nesejdu z cesty, umřu hlady. Když sejdu z cesty, najím se a pak budu moci pokračovat ve své cestě.“

Princ už sotva jde, sedne si, hlavu dá do dlaní. Objeví se čert a píchne ho do zad vidlemi.

Ukáže na nos, natáhne nohy, pohladí si břicho.

Čert přijde blíž k princovi, ruce za zády, kýve se ze strany na stranu.

Princ vyskočí a nadává.

Čert se naoko urazí a otočí se k princovi zády a dělá, že odchází.

Princi víc zakručí v břiše. Jde za čertem. Ten se okamžitě otočí, dá princovi ruku kolem ramen.

Čert ukáže prstem dopředu.

Čert zmizí.

Princ se dívá po čertovi, ten už nikde není. Přemýšlí. Zakručí mu opět hrozitánsky v břiše, pohladí si je.

Odchází.

7. Scéna: Interiér loupežnické chatrče.

VYPRAVĚČ: Za okamžik opravdu přišel k chaloupce. Byla celá rozviklaná, střecha na třech místech dřevá, dveře držely již na jednom pantu. Princ se však nenechal oklamat prvním dojmem a vstoupil do chaloupky. Uvnitř byl velký stůl, který se úplně prohýbal pod tíhou dobrot. Bohuš se dlouho nerozmýšlel a začal hltat jídlo etiketa neetiketa. Až vše spořádal, lehl si na postel u stěny a tvrdě usnul. Za chvíli se ale rozrazily dveře a do místnosti vstoupil obávaný loupežník Prachabroky. Když uviděl snědené jídlo, bouchl pěstí do stolu a zanadával.

LOUPEŽNÍK: *„Hym! hergot donevetr, kdo mi snědl oběd! Já ho rozstřílím, já z něho nadělám cedník!“*

BOHUŠ: *„D-d-d-obré p-p-poledne vinšuju, o-o-omlouvám se v-velectěný muži, bylo to ode mne dosti nezdvorné. Měl jsem hrozný hlad a jídlo na stole vypadalo tak lahodně, že jsem neodolal a začal jíst bez vás.“*

LOUPEŽNÍK: *„A tys měl tolik drzosti, žes spal v mé posteli?! Já tě rozřežu na takhle malé nudličky, no počkej!“*

BOHUŠ: *„Smilujte se, pantáto, zaplatím vám škodu, nezůstanu nic dlužen!“*

LOUPEŽNÍK: *„Dobrá tedy, máš štěstí, žes mě pěkně pozdravil a odprosil. Dáš mi všechny peníze, co u sebe máš. Navíc mi tu uklidíš, usteleš a uvaříš nový oběd! Jinak z tebe nadělám cedník i s nudlemi!“*

VYPRAVĚČ: Bohuš nemeškal, začal uklízet a vařit. Vůbec mu to ale nešlo – vařil totiž poprvé. Zelenina mu padala na zem, rajče rozšlápl, vejíčko rozbil a rozšlapal, brambory neomyl a hodil do polívky tak, jak byly od bláta, celý byl od vaření umazaný... No hrůza! Loupežník se na to nemohl dívat.

LOUPEŽNÍK: *„Co to vaříš za šlichtu? Chceš mě otrávit?!“*

BOHUŠ: *„Ne, ne, vašnosto, to bych si nikdy nedovolil. Já jen neumím vařit.“*

VYPRAVĚČ: Loupežník se tomu začal smát, až se za břicho popadal. Pak vzal nůž a naučil prince vařit bramboračku. To pro

Princ si vše cpal do pusy, pak lehl do postele a usnul, může i chrápat.

Loupežník přijde ke stolu, rozhlédne se, bouchne pěstí do stolu.

Jako střílí všude kolem sebe svojí bambitkou.

Princ se lekne, vyskočí z postele, dá ruce nad hlavu, třepe se strachem.

Loupežník jde k princi, ukáže na něj prstem a pak na postel, chvíli jej honí kolem stolu, imaginárně ukazuje, jak jej rozřeže. Princ před něj padne na kolena, ruce sepne a prosí ho. Loupežník se zarazí a chvíli přemýšlí.

Princ dá pytlík peněz loupežníkovi. Jde ke stolu a vše mu padá, háže brambory do hrnce – některé i spadnou, do mouky foukne... Loupežník sedí na židli, ruce sloužené na prsou, kroutí hlavou. Vstane a jde k princi.

Princ před ním couvne. Sklopí hlavu studem.

Loupežník se směje, drží se břicha, pak ukáže, jak se vaří. Princ se uklonil a běžel pryč.

začátek stačí. Až byl princ se vším hotov, uklonil se loupežníkovi a rychle odtud utíkal, co mu nohy stačily.

8. Scéna: Zámek – zámecká komnata či sál.

VYPRAVĚČ: Jakmile Bohuš vyběhl z lesa, uviděl překrásný zámek. V něm bydlela ještě krásnější princezna, měla modré oči, modré čisté šaty a zlaté vlasy krásně učesané. Radost na ni pohledět. Princ se uklonil a řekl:

BOHUŠ: „*Pozdrav Pán Bůh, princezno, jsem princ Bohumil XXVII. z Bohumilého království.*“

PRINCEZNA: „*Chi-chi- dobrý den, princi, che-che já jsem princezna chi-chi Mechtýlda z Veselého království.*“ *Che-che-chi-chi- chi.*

VYPRAVĚČ: Princezna se dál nedokázala ovládat a začala se princi neskrývaně smát. Nos měl totiž červený od rýmy, obličej měl celý černý od ohně, jak pod něj přikládal, oblečení měl celé umazané od mouky a kdoví ještě čeho a boty docela prošoupané od chození. Když se na sebe princ podíval do zrcadla, lekl se, ale pak se začal také smát. Běžel se umýt a převléct. Poté přišel opět k princezně, klekl si před ni a řekl:

BOHUŠ: „*Princezno spanilá, krásná a přelíbezná, ušel jsem devatero řek, devatero hor a devatero lesů jen abych vás našel, požádal vás o ruku a odvedl na svůj zámek. Vezmete si mě?*“

PRINCEZNA: „*Princi, princi, jste opravdu z daleka, že mne tak bez odkladů žádáte o ruku. Asi nevíte, že mám podmínku – můj ženich totiž musí umět i to, co já neumím, abych si jej mohla vážít a vzhlížet k němu.*“

VYPRAVĚČ: Princ se zamyslel a začal vyjmenovávat a ukazovat, co všechno umí - chodit jako princ, oblékat se jako princ, spát, modlit se, skákat na jedné noze, střílet z luku, etiketu umí i pozpátku... To vše ale princezna uměla také, ba ještě uměla navíc vyšívát a zpívat jako skřivan. Princ byl úplně bezradný. Smutně si sedl na zem, hlavu si opřel o ruku, ruku o koleno a přemýšlel, co všechno ještě umí a co princezna ne. V tom vyskočil a povídá.

BOHUŠ: „*Princezno, princezno, já ještě umím zametat rybník a sekát dříví a přikládat pod oheň a – a – a – taky umím uvařit bramboračku a uklízet!*“

Princ přijde před princeznu (je celý špinavý), ukloní se před ní.

Princezna se také uklonila, musí ale přemáhat smích.

Princezna se směje, princ nechápe, podívá se na sebe, lekne se, pak se také začne smát, běží se umýt, vrátí se čistý.

Klekne si před princeznu, roztáhne ruce, pak dá levou ruku na srdce.

Princezna krouťí odmítavě hlavou. Zvedne prst.

Princ skáče, ukazuje oblečení, dělá, že spí, skáče...

Princ si sedne na zem, hlavu si opřel o ruku, ruku o koleno. Vyskočí a běží k princezně, chytne ji oběma rukama a radostně povídá.

PRINCEZNA: „No ne, princi, to že všechno umíte?! To já vůbec neumím! Kde jste se to naučil?“

Princezna spráskne ruce.

VYPRAVĚČ: Bohuš ji začal vykládat celou svou strastiplnou cestu - o tom, jak třikrát sešel z cesty, jak mu slušné vychování třikrát život zachránilo a vše zlé se nakonec v dobré obrátilo.

Přijdou na jeviště všechny postavy.

A byla svatba, pozvali na svatbu rodiče, i vodníka, draka a loupežníka Prachabroky. A jestli neumřeli, žijí tam šťastně dodnes.

A čert? Ten v pekle vydupal pořádnou díru, jak se vztekal, že se mu nepodařilo odvést prince jej z jeho cesty. Nejvíc ho štvalo, že vlastně Bohušovi vším pomohl nakonec získat princeznu a být šťastný. Inu Pán Bůh dokáže i to zlé proměnit v dobré, když mu svěříme svoji cestu, a dobré vychování i toho největšího hrdlořeza obměkčí.

Čert skáče, dupe, lehne na zem a pěstí tluče o zem...

KONEC

Tato pohádka je i zfilmována, najdete ji na našem YT kanále.